

רוברט פרוסקי ודייוויד קיט: גבר בכל מחיר

בגנות הפרות הקדושות

קצין ללא מישמעת (פאר-תל-אביב) ארצות-הברית) — השחקן דייוויד קיט בבית-ספר לקצינים. מישמעת קפדנית עד חולנית. ניהוח חזק של גזענות. שאיפה אדירה לסיים את בית-הספר בהצלחה. כל זה מזכיר במידה יתרה ממיקרית את קצין וגנטלמן. מה שחסר כאן, זה המרכיב הרומנטי החזק שהפך את הסרט הקודם, של טיילור האקמורד, ללהיט קופתי.

ובלעדיו, מנובל עניינו של הסרט הזה לגברים בלבד. מחברו התסריט, פאט קונרוי, שכתב את קונראק, סרט שהוצג לפני כמה חודשים בטלוויזיה, ואת טייס שב הביתה שהוקרן באותו בית-קולנוע מני כשנתיים, כתב, כנראה, גם את הסיפור הזה מתוך ניסיון אישי. בטיס שב הביתה הוא סיפור חוויתי כבד של קצין בחיל-אוויר האמריקאי, שאינו מוכן לחמוך להענקת של אביו, בקונראק הוא סיפר על נסיונו כמורה באיור מאוכלס בכופים בלבד, ואילו כאן מדובר בתקופת הביניים, שבה הלך לפנימיה צבאית, לפי מנחות אביו, כצפוי. מדובר שוב בביקורת ליברלית על המימסד הצבאי והדרכים העקלקלות שלו לעודד הבדלי מעמדות, שינאה בין-גזעית ואמות-מידה גבריות שהן בלתי-אנושיות. בן דמותו של קונרוי, אותו מגלם דייוויד קיט, מגלה עד מהרה בבית-הספר היוקרתי עד כמה מעוותים, אכזריים, ואוויליים הם החוקים שלהם הוא צריך להישמע, כדי לחיות בסופו של דבר. גבר. וחילול למופת. תחילה הוא מצטיין בניצול חוקי המישחק כמו שהם, אבל בסופו של דבר, הוא עתיד להתקומם נגדם. כאשר הם עוברים את גבולות המישחק והופכים

והאמנתי שאפשר ליצור כימיה מסוימת בינו ובין קורטני, שקשה היה להשיג עם שחקן מבוגר יותר, כשמדובר בקולנוע, ולא בכימת התיאטרון. מתקבל הרושם שבסרט הלך תפקידו של השחקן ותנח הרבה מעבר למידות המקוריות שלו.

זה מוזר, נתקלתי בתגובה הזאת כבר כמה פעמים, כאשר יצא הסרט להפצה. עברתי יחד עם המחזאי, רונאלד הארוור, על הביקורות שהופיעו בזמנו על המחזה, וההתייחסות לרמות השחקן היא ארוכה ומפורטת.

מה שיכול להיות, זה הרבה הבא: בתיאטרון, היה טום קורטני הכוכב המוכר, ואילו אלה שהופיעו לצידו, היו מפורסמים פחות, ולכן רמות המלביש של קורטני נחרטה טוב יותר בזיכרון. כאן, כאשר שני השחקנים הם בעלי אותה העמדה, הרושם הוא של שיווי-משקל גדול יותר. כמובן, ייתכן שהוספת סצינות הרקע המסבירות את דמות השחקן, מעניקות לו עומק שהיה חוסר במידה מסוימת, על הבימה.

האם אינך חושש שסרט העוסק באורח ספציפי כל-כך בחיי תיאטרון, עשוי לעניין רק שיכבה קטנה של קהל? בסופו של

הלוקה ויצאת לסיבוב התחושה של תיאטרון נודד

דבר, הקולנוע פונה לציבור הרבה יותר רחב מן התיאטרון.

הרושם שלי, הוא שבעיני קהל ממוצע, כלומר לא כזה שמתעניין במיוחד בענייני תיאטרון, הזהות עם המלביש נוצרת על מישור שונה לגמרי. הם רואים בו את האיש שעמל כל חייו בנאמנות ובמסירות, ואף פעם אינו זוכה בהערכה, בחיבה, או בהכרת-התודה שהוא ראוי לה. ואין

הסרט שאני מכין בימים אלה, הלנו, הוא סרט המבוסס על רבי-מכר של סופר בשם ניקולאס קייג', שהוא יונייטד במוצאו וחי מזה שנים רבות בארצות-הברית. זה סיפור אוטוביוגרפי על אשה יווניה אשר הקריבה הכל כדי להציל את בניה מן השואה הנאצית במלחמת-העולם השנייה. היא נחשדה בשל כך בשיתוף-פעולה עם הגרמנים והמחתרת הוציאה אותה להורג.

כנה חוזר ליוון שנים רבות לאחר מכן, כדי לגלות את האחראי למעשה זה, אבל כשהוא מוצא אותה, הוא אינו מסוגל לנקום את נקמתו, משום שבכך היה חוטא לירושה שאמו הקריבה עצמה עבורה. יש בסיפור גורם אנושי חזק מאוד, יש בו מיסתורין ויש בו גם פעולה. האיש שכותב עתה את התסריט הוא סטיב טסיץ', שעזמו עשיתי את תרגילים בהתבגרות ואת עד ראייה.

אין ההרגשה לבנים שוב סרט בריטי במלוא מובן המילה אחרי שנים רבות כל-כך בהוליווד?

אלברט פיני בתפקיד סר"ד וטום קורטני כמלביש שלו נוכחותו של פיני

זה היה נעים מאוד, משום שאתה מרגיש שיש לך שורשים. באמריקה הכירו אותי רק כבימאי, באנגליה זוכרים אותי מן הימים שלמרתי בבית-הספר לקולנוע, ומן התקופה שהייתי מכין תה באולפן, למבוגרים וחשובים ממני. כך לפחות אתה חש שצמחת מאיזשהו מקום, ולא הוצנחת ישירות אל הצמרת. חוץ מזה, היום יש הרגשה שלקולנוע הבריטי יש עתיד, הוא כבר למד מה באמת מעניין את העולם, הוא עושה סרטים שאינם עוד סיפורים מיקריים שלהם הודבק רקע בריטי, אלא סיפורים המעוגנים היטב במציאות שם, כמו מרכבות האש או גיבור מקומי.

צורך לומר שאנשים רבים חשים שגורלם רומה, ולא חשוב מה שטח עיסוקם.

מה הלאה? הוכחת עד היום את כישוריך בכל מיני סיגנונות קולנועיים. האם יש עכשיו סוג מסוים של סיפור שאתה משתוקק להסריטו, משהו שאתה מחפש במיוחד?

אני מחפש סיפור טוב, כמובן, מותחן מוצלח מכל הבחינות. תמיד חולמים על סיפורים כמו מה קרה להארי, או להרפתקות כמו מזימות בינלאומיות, אבל מה לעשות, יש לי רושם שלא כותבים כבר דברים כאלה היום.

הסרטים שלך ובקולנוע בכלל את הסרטים של עצמי אני רואה יותר מפעם, ולעיתים אני חושב שאולי צריך היה לעשות אותם אחרת. אבל קרה לי כבר שראיתי סרט משלי אחרי כמה שנים וכמעט התחשק לי לטפוח על

אתה עצמך עובד כבר שנים ארוכות מאוד בארצות-הברית. האם למדת שם משהו, האם שינינו משהו מן הסיגנון שהבאת עימך מאנגליה? אני מניח שתוך כדי עבודה בהוליווד שכללתי

פיני וקורטני, השחקן והמלביש, מתכוננים להצגת "המלך ליר" — יוצרת כימיה עם קורטני

הכתף של עצמי, כי בסך-הכל, זה נראה לא רע גם היום.

אם אני חייב להצביע על הסרטים החביבים עלי ביותר, הייתי אומר שאלה הם תרגילים בהתבגרות ורהחברים של אדי פויל (סרט שלא הוצג אף פעם בישראל, סיפור המתרחש בעולם התחתון וגיבורו הוא גאנגסטר שוליים).

את חוש הקצב שלי ואת נוסח הסיפור הקולנועי החסכני שאינו מבזבז זמן. באנגליה היינו רגילים לאווירה הרבה יותר נינוחה בסרטים. יתכן שלמרתי זאת משום שהסרטים הראשונים שלי באמריקה היו סרטי פעולה.

ללא השאלה הקלאסית אי-אפשר. מה הם הסרטים החביבים עליך ביותר מבין

תדריך

תל-אביב

★★★ פאני ואלכסנדר (צפון. שוודיה) — סרט סיכום לכל יצירתו של אינגמר ברגמן. כל הנושאים החביבים עליו מוזכרים. אבל בקבילות רבה יותר מבעבר, עם הרבה אופטימיות ואהבת אדם. מישחק וצילום מעולים.

★★★ נאראיאמה (גורדון. יפן) — חיי כפר יפאני שכוח-אל כמאת הקודמת שבו חייב כל אדם. בהגיעו לגיל 70. לעלות לפיסגת ההר ולפנות מקום לכאים אחריו. משל מרשים ביותר על המוסר ועל הכוחות המניעים את המין האנושי.

חובה לראות

תל-אביב — פאני ואלכסנדר. נהר הבזק. אני אוהב אותך כרמן. נאראיאמה. שובו של מארטן גר. החלון האחורי. שובו של מארטן גר.

חיפה — יול. אני אוהב אותך כרמן. שובו של מארטן גר.